YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

2 päivänä kesäkuuta 2005 *

Asiassa C-282/02,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 31.7.2002,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään M. Shotter, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Irlanti, asiamiehenään D. J. O'Hagan, avustajanaan A. M. Collins, BL, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), C. Gulmann, J. Makarczyk ja P. Kūris,

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Irlanti ei ole noudattanut tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisesta 4 päivänä toukokuuta 1976 annetun neuvoston direktiivin 76/464/ETY (EYVL L 129, s. 23; jäljempänä direktiivi) eikä erityisesti sen 7 ja 9 artiklan ja EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut kaikkia direktiivin asianmukaisen täytäntöönpanon ja soveltamisen edellyttämiä toimia.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Direktiivin tarkoituksena on suojella yhteisön vesiympäristöä pilaamiselta. Tätä varten siinä jaetaan vaaralliset aineet kahteen luokkaan, jotka kuuluvat vastaavasti direktiivin liitteenä olevaan luetteloon I tai II. Luettelossa I luetellaan vesiympäristölle erityisen vaarallisia aineita, jotka on valikoitu lähtökohtaisesti niiden myrkyllisyyden, pysyvyyden ja biokertyvyyden perusteella. Luettelossa II luetellaan aineita, joilla on vesiympäristön kannalta haitallisia vaikutuksia, jotka kuitenkin voidaan rajoittaa tietylle alueelle ja jotka ovat riippuvaisia päästön kohteena olevan veden ominaisuuksista ja sijainnista. Tässä liitteessä täsmennetään, että luetteloon I kuuluvia aineita, joiden osalta direktiivin 6 artiklassa tarkoitettuja raja-arvoja ei ole määritelty, on käsiteltävä luetteloon II kuuluvien aineiden tavoin.

3 Direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädetään, että direktiiviä sovelletaan sisämaan pintavesiin, aluevesiin, sisäisiin rannikkovesiin ja pohjaveteen.

4 Kyseisen direktiivin 1 artiklan 2 kohdassa on joukko määritelmiä, kuten "päästäminen" ja "pilaaminen". "Päästäminen" määritellään 1 artiklan 2 kohdan d alakohdassa seuraavasti: "liitteen luettelon I tai II jonkin aineen johtamista 1 kohdassa tarkoitettuihin vesiin, lukuun ottamatta:

— ruoppauspäästöjä,

— aluevesillä liikkuvista aluksista tehtäviä operationaalisia päästöjä,

— jätteen upottamista aluksista aluevesillä."

5 "Pilaaminen" määritellään tämän direktiivin 1 artiklan 2 kohdan e alakohdassa, jonka mukaan sillä tarkoitetaan "aineen tai energian päästämistä ihmisen toimesta suoraan tai epäsuorasti vesiympäristöön siten, että sen seuraukset ovat omiaan aiheuttamaan vaaraa ihmisten terveydelle, haittaa elollisille luonnonvaroille ja veden ekosysteemeille, vahinkoa viihtyisyydelle, tai haittaa veden muulle oikeutetulle käyttämiselle".

6 Direktiivin 2 artiklassa säädetään jäsenvaltioiden velvollisuudesta toteuttaa aiheelliset toimenpiteet lopettaakseen vesien pilaamisen liitteen luetteloon I kuuluvilla aineilla ja vähentääkseen vesien pilaamista liitteen luetteloon II kuuluvilla aineilla.

7 Saman direktiivin 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jotta 1 artiklassa tarkoitettujen vesien pilaamista luettelon II aineilla voidaan vähentää, jäsenvaltioiden on vahvistettava ohjelmat, joiden täytäntöönpanossa niiden on sovellettava erityisesti 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja menetelmiä.

2. Kaikkiin sellaisiin 1 artiklassa tarkoitettuihin vesiin tehtävät päästöt, joiden voidaan epäillä sisältävän jotakin luettelon II ainetta, on oltava asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen etukäteen antama lupa, jossa vahvistetaan

päästöstandardit. Tällaisten standardien on perustuttava laatutavoitteisiin, jotka määrätään 3 kohdassa säädetyllä tavalla.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa ohjelmissa on oltava veden laatutavoitteet, jotka on vahvistettava mahdollisten neuvoston direktiivien mukaisesti.

4. Ohjelmat voivat myös sisältää erityissäännöksiä aineiden tai aineryhmien ja tuotteiden koostumuksesta ja käytöstä, ja niissä on otettava huomioon viimeisin taloudellisesti toteuttamiskelpoinen tekniikka.

5. Ohjelmissa on asetettava määräajat niiden täytäntöönpanoa varten.

6. Ohjelmat ja tulokset niiden toteuttamisesta on ilmoitettava komissiolle.

7. Komissio vertailee säännöllisesti yhdessä jäsenvaltioiden kanssa ohjelmia varmistaakseen, että niiden toteuttaminen on riittävän yhdenmukaista. Pitäessään sitä tarpeellisena komissio tekee neuvostolle tätä varten aiheelliset ehdotukset."

8 Direktiivin 8 artiklan toisessa virkkeessä säädetään, että jäsenvaltioiden on kiellettävä kaikki toimenpiteet, joiden tarkoituksena on tai joista seuraa tämän direktiivin säännöksien kiertäminen.

9 Direktiivin 9 artiklassa täsmennetään, että tämän direktiivin mukaisesti toteutetut toimenpiteet eivät missään tapauksessa saa suoraan tai välillisesti johtaa 1 artiklassa tarkoitettujen vesien pilaantumisen lisääntymiseen.

10 Direktiivin 10 artiklassa säädetään, että yksi tai useampi jäsenvaltio voi tilanteen vaatiessa yksin tai yhdessä muiden kanssa antaa tässä direktiivissä säädettyjä tiukempia määräyksiä.

11 Direktiivissä ei vahvisteta mitään nimenomaista päivää, johon mennessä se on pantava täytäntöön. Sen 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "komissio tekee, mikäli mahdollista, ensimmäiset 7 artiklan 7 kohdan mukaiset ehdotukset kahdenkymmenenseitsemän kuukauden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta. Neuvosto päättää asiasta yksimielisesti yhdeksän kuukauden kuluessa".

12 Komissio ehdotti 3.11.1976 päivätyllä kirjeellään jäsenvaltioille seuraavia päivämääriä direktiivin täytäntöönpanemiseksi: 15.9.1978 lupajärjestelmän osalta, 15.9.1981 luetteloon II kuluvien aineiden aiheuttaman pilaantumisen vähentämisohjelmien hyväksymisen osalta ja 15.9.1986 näiden ohjelmien täytäntöönpanemisen osalta.

13 Yhteisön vesipolitiikan puitteista 23 päivänä lokakuuta 2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY (EYVL L 327, s. 1) sisältää useita direktiiviin liittyviä säännöksiä.

14 Erityisesti direktiivin 2000/60 22 artiklan 2 kohta kuuluu seuraavasti:

"Kumotaan seuraavat säädökset 13 vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä:

— —

— neuvoston direktiivi 76/464/ETY — —."

Riita-asiaa edeltänyt hallinnollinen menettely

15 Komissio lähetti sille tehdyn kantelun johdosta Irlannille 4.2.1991 virallisen huomautuksen, jossa se täsmensi, että tämä jäsenvaltio ei ollut ilmoittanut sille yhteenvetoa direktiivin liitteessä olevaan luetteloon II kuuluvien tiettyjen aineiden aiheuttaman pilaamisen vähentämisohjelmista.

16 Komissio lähetti 23.12.1992 Irlannille uuden virallisen huomautuksen, jossa se totesi muun muassa, että Irlannin lainsäädännössä ei pantu oikein täytäntöön direktiivin 7 artiklaa. Komission mukaan tässä lainsäädännössä ei tehty pilaamisen vähentämis-

ohjelmia velvoittaviksi eikä siinä säädetty riittävästi veden laatutavoitteiden vahvistamisesta eikä viemäreitä koskevasta lupajärjestelmästä. Komissio lisäsi, että kyseistä 7 artiklaa ei ollut pantu oikein täytäntöön monilla erityisaloilla. Irlanti vastasi 30.7.1993 päivätyllä kirjeellä.

17 Saatuaan useita kanteluja Irlannin merikalanjalostuslaitoksista komissio lähetti 14.2.1996 kyseiselle jäsenvaltiolle virallisen huomautuksen, jossa se kiinnitti sen huomion siihen, ettei se soveltanut direktiivin 7 artiklaa kyseisiin laitoksiin.

18 Irlanti vastasi komissiolle 11. ja 14.6.1996 päivätyillä kirjeillä, joissa se täsmensi kantaansa kyseiseen 7 artiklaan.

19 Komissio lähetti 3.10.1996 kyseiselle jäsenvaltiolle 23.12.1992 päivättyä virallista huomatusta täydentävän virallisen huomautuksen.

20 Komissio lähetti 12.6.1997 Irlannille perustellun lausunnon, jossa se yhdisti nämä eri menettelyt ja totesi tämän jäsenvaltion eri jäsenyysvelvoitteiden laiminlyönnit, jotka muodostuivat direktiivin 7 ja 9 artiklan rikkomisista, erityisesti siitä, ettei se ollut laatinut pilaamisen vähentämisohjelmia, ja/tai siitä, ettei se ollut ilmoittanut yhteenvetoa näistä ohjelmista ja niiden soveltamisen tuloksista, velvoittavia täytäntöönpanomenetelmiä koskevista puutteista (eli laatutavoitteiden, lupamenetelmien ja päästöstandardien puutteista) sekä siitä, ettei se ollut estänyt makeiden vesien yleistä pilaamista fosforilla ja tämän tilanteen huonontumista.

21 Irlanti lähetti päivää ennen tämän perustellun lausunnon lähettämistä eli 11.6.1997 komissiolle kirjeen, jossa esitettiin strategia Irlannin sadevesialueiden jokien, purojen ja järvien fosforisoitumisen estämiseksi. Tämän strategian tarkoituksena oli taistella fosforin aiheuttamia pilaantumisongelmia vastaan, jotka oli mainittu perustellussa lausunnossa.

22 Komissio lähetti Irlannin kanssa käymänsä tiiviin kirjeenvaihdon jälkeen tälle jäsenvaltiolle täydentävän perustellun lausunnon, jossa se totesi, että Irlanti oli jättänyt noudattamatta direktiivin ja erityisesti sen 7 ja 9 artiklan sekä EY:n perustamissopimuksen mukaisia jäsenyysvelvoitteitaan, koska se ei ollut toteuttanut kaikkia tämän direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä, ja se kehotti tätä jäsenvaltiota toteuttamaan tämän lausunnon noudattamisen edellyttämät välttämättömät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksi saamisesta.

23 Irlanti ilmoitti 2.2.2001 komissiolle vastauksena perusteltuun lausuntoon uudesta säädöksestä eli 30.1.2001 annetusta Water Quality (Dangerous Substances) Regulations -nimisestä asetuksesta (asetus vesien laadusta — vaaralliset aineet, S.I. nro 12, 2001; jäljempänä vuoden 2001 asetus). Tässä uudessa asetuksessa vahvistetaan laatutavoitteet atrasiinille, dikloorimetaanille, tolueenille, tributyylitinalle, ksyleenille, arseenille, kromille, kuparille, syanidille, fluoridille, lyijylle, simatsiinille, nikkelille ja sinkille. Irlanti täsmensi, että nämä uudet säännökset oli ilmoitettu direktiivin 2000/60 nojalla.

24 Irlanti lähetti 6.4.2001 komissiolle kopion irlantilaisen ympäristönsuojelutoimiston kertomuksesta, joka koskee 78 vaarallisen aineen esiintymistä Irlannin pintavesissä.

25 Kyseinen jäsenvaltio ilmoitti 30.7.2001 komissiolle kunnallisten ohjesääntöjen kaltaisista muista toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on antaa tehokas oikeusvaikutus direktiiville sekä direktiiville 2000/60.

26 Irlanti toimitti 15.2.2002 komissiolle kopion julkaisusta, joka koskee Irlannin paikallisyhteisöjen toteuttamia toimenpiteitä fosforin aiheuttaman pilaantumisen vähentämiseksi.

27 Koska komissio ei ollut tyytyväinen tämän jäsenvaltion esittämiin selityksiin, se päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Kanne

Direktiivin täytäntöönpanolle asetettu määräaika

28 Aluksi on todettava, että direktiivissä ei säädetä nimenomaisesti määräajasta, jonka kuluessa jäsenvaltioiden olisi pantava se täytäntöön. Ennen kuin todetaan, ovatko komission väitteet perusteltuja, on tarkasteltava, onko jäsenvaltioille kuitenkin asetettu määräaika, jonka kuluessa niillä on velvollisuus noudattaa tästä direktiivistä johtuvia velvoitteita.

29 Direktiivin 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että komissio tekee, mikäli mahdollista, ensimmäiset 7 artiklan 7 kohdan mukaiset ehdotukset Euroopan yhteisöjen neuvostolle jäsenvaltioiden vahvistamien ohjelmien perusteella kahdenkymmenenseitsemän kuukauden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta.

30 Kyseisen 12 artiklan 2 kohdassa ei säädetä pakottavasta määräajasta. Sen sanamuotoon sisältyvä ilmaisu "mikäli mahdollista" merkitsee, ettei kyseessä ole sitova määräaika. Koska tässä artiklassa kuitenkin säädetään suhteellisen lyhyestä määräajasta direktiivin täytäntöönpanosta seuranneiden ensimmäisten tulosten arvioimiselle, sen tavoitteena on välttää sen säännösten soveltamisen viivästymistä.

31 Direktiivi, jonka täytäntöönpanoa voitaisiin lykätä loputtomasti, jäisi vaille sisältöä ja tehokasta oikeusvaikutusta. Kyseisen direktiivin tavoitteen eli vesien pilaantumisen poistamisen tai vähentämisen tehokkaan oikeusvaikutuksen takaaminen edellyttää, että se pannaan täytäntöön kohtuullisessa ajassa. Jos täytäntöönpano lykkääntyy pitkän aikaa, pilaantumisen lisääntymistä edesauttavia tilanteita ei valvota, mikä poistaa direktiivin kaiken tehokkuuden.

32 Käsitteen "kohtuullinen aika" osalta on palautettava mieliin, että komissio ehdotti 3.11.1976 jäsenvaltioille osoittamassaan kirjeessä, että päivämäärää 15.9.1978 sovellettaisiin lupajärjestelmiin, päivämäärää 15.9.1981 ohjelmien vahvistamiseen ja päivämäärää 15.9.1986 niiden täytäntöönpanoon. Irlanti ei tuolloin vastustanut näitä ehdotettuja päivämääriä. Koska ympäristönsuojelulla on lisäksi olennaista merkitystä yhteisöjen politiikkojen ja toimien määrittelyssä ja täytäntöönpanossa, kansallisten viranomaisten nopeaa vastausta voidaan edellyttää vesien pilaantumista koskevien ongelmien ratkaisemiseksi.

33 Näiden seikkojen valossa on pääteltävä, että vaikka pitääkin paikkansa, että tavanomaisesta menettelystä poiketen direktiivissä ei säädetä sen täytäntöönpanoa koskevasta määräajasta, se ei merkitse sitä, että jäsenvaltiot voisivat vapaasti toteuttaa sen täytäntöönpanoa koskevia toimenpiteitä vain itse asianmukaiseksi katsomassaan ajassa. Kun otetaan huomioon välttämättömyys taata direktiivin tehokas oikeusvaikutus ja se, että Irlanti ei aikoinaan vastustanut komission ehdottamia päivämääriä kyseisen direktiivin asteittaiseksi täytäntöönpanoksi, sillä oli velvollisuus panna tämä direktiivi täytäntöön kohtuullisessa ajassa.

34 On katsottava, että riita-asian käsittelyä edeltäneen hallinnollisen menettelyn alkaessa kohtuullinen aika direktiivin täytäntöönpanolle oli jo kulunut.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee direktiivin 7 artiklan 1 kohdan noudattamatta jättämistä

Asianosaisten lausumat

35 Ensimmäisellä kanneperusteellaan komissio moittii Irlantia siitä, ettei se ole hyväksynyt pilaamisen vähentämisohjelmia kaikkien luetteloon II kuuluvien aineiden osalta, toisin kuin direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa edellytetään.

36 Irlanti puolestaan väittää, että direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa sille asetettu velvoite koskee kyseisiä aineita vain silloin, kun niitä löydetään tai voidaan löytää sen lainkäyttövaltaan kuuluvista vesistä. Se katsoo siis, että sen velvollisuus laatia ohjelmia direktiivin luetteloon II sisältyvien aineiden osalta on ymmärrettävä niin, että tämä velvollisuus määräytyy erityisen tilanteen perusteella.

37 Lisäksi Irlanti väittää panneensa täytäntöön ohjelmat kaikkien niiden luetteloon II kuuluvien aineiden osalta, joiden suhteen sillä oli tämä velvollisuus. Se väittää, että merkittävän, tosiasiallisen tai mahdollisen, pilaamisen tai tällaisia aineita sisältävien päästöjen puuttuessa ei ole laadittava direktiivin 7 artiklassa tarkoitettuja ohjelmia näiden aineiden osalta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 Aluksi on palautettava mieliin, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan direktiivin 7 artiklan perusteella laadittavien ohjelmien on oltava erityisohjelmia. Kyseisten ohjelmien luonne erityisohjelmina tarkoittaa, että niiden lähestymistavan on oltava kattava ja johdonmukainen ja niiden tulee ilmentää konkreettista ja yksityiskohtaista suunnittelua, joka kattaa koko valtion alueen ja koskee kaikkien sellaisten luetteloon II kuuluvien aineiden aiheuttaman pilaantumisen vähentämistä, joilla on merkitystä valtion sisäisessä tilanteessa, ottaen huomioon näissä ohjelmissa vahvistetut laatutavoitteet päästöjen kohteena olevien vesien osalta (asia C-207/97, komissio v. Belgia, tuomio 21.1.1999, Kok. 1999, s. I-275, 39 ja 40 kohta). Käsite "ohjelma" merkitsee siis koordinoituja, yhdennettyjä ja kattavia toimenpiteitä.

39 Tältä kannalta katsottuna on tutkittava, vastaavatko Irlannin toteuttamat kansalliset toimenpiteet näitä kriteerejä. Toimenpiteet ovat seuraavat:

— 24.7.1998 annettu Local Government (Water Pollution) Act 1977 (Water Quality Standards for Phosphorus) Regulations 1998 (vuoden 1998 S.I. nro 258, asetus vesien laatutavoitteista fosforin osalta, jäljempänä vuoden 1998 asetus), jossa vahvistetaan sitovat tavoitteet fosforin osalta

— vuoden 2001 asetus, jossa vahvistetaan 14 muun aineen laatutavoitteet

— tietyt kunnalliset ohjesäännöt, joilla on tarkoitus antaa tehokas oikeusvaikutus sekä direktiiville että vuoden 1998 asetukselle.

Näillä toimenpiteillä vahvistetaan ohjelman perustaksi laatutavoitteet fosforin ja 14 muun aineen osalta.

40 Vuoden 2001 asetuksen soveltamisalaan kuuluvien 14 aineen osalta on ensinnäkin todettava, että tämä asetus tuli voimaan sen jälkeen, kun täydentävässä perustellussa lausunnossa asetettu määräaika oli päättynyt, minkä Irlannin viranomaiset myöntävät vastauksessaan. Kun arvioidaan sitä, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on otettava huomioon jäsenvaltion tilanne sellaisena kuin se oli perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi ottaa huomioon tämän jälkeen tapahtuneita muutoksia (asia

C-289/94, komissio v. Italia, tuomio 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4405, 20 kohta). On siis todettava, että Irlanti ei ole laatinut sille annetussa määräajassa pilaamisen vähentämisohjelmia kaikille niille aineille, joiden osalta sen olisi pitänyt ne laatia.

41 Vuoden 1998 asetuksen luokittelusta fosforin aiheuttaman pilaamisen vähentämisohjelmaksi on toiseksi huomattava, että tämä asetus ei kata kaikkia maan pintavesiä, koska tässä asetuksessa vahvistetut laatutavoitteet eivät koske kanavia. Irlanti myöntääkin vastauksessaan, ettei se ole vahvistanut fosforin osalta laatutavoitteita kanaville ja että se on näin jättänyt noudattamatta velvoitettaan vahvistaa tällaiset tavoitteet maan kaikille pintavesille.

42 Direktiivin tehokkaan oikeusvaikutuksen takaamiseksi annettujen kunnallisten ohjesääntöjen osalta riittää, kun todetaan, että asiakirja-aineiston mukaan Irlannin 30.7.2002 lähettämästä ilmoituksesta ilmenee, että se koski ainoastaan neljän paikallisviranomaisen vahvistamia ohjesääntöjä, jotka liittyivät maataloustoimintaan. Irlanti ilmoitti kyseisessä ilmoituksessaan myös, että useat paikallisviranomaiset valmistelivat parhaillaan muita ohjesääntöhankkeita.

43 Edellä tarkastellut seikat huomioon ottaen on todettava, että Irlanti ei ole noudattanut direktiivin 7 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole laatinut pilaamisen vähentämisohjelmia kaikkien niiden aineiden osalta, joiden osalta sillä on direktiivin nojalla velvollisuus ne laatia.

Direktiivin 7 artiklan 3 kohdan noudattamatta jättämistä koskeva toinen kanneperuste

Asianosaisten lausumat

44 Komissio väittää toisella kanneperusteellaan, että toisin kuin direktiivin 7 artiklan 3 kohdassa säädetään, Irlanti ei ole vahvistanut laatutavoitteita. Tämä peruste puolestaan on jaettu kahteen osaan.

45 Ensimmäisessä osassa komissio väittää, että kyseinen jäsenvaltio on vahvistanut laatutavoitteet ainoastaan fosforin ja vuoden 2001 asetuksen kattamien 14 aineen osalta.

46 Toisessa osassa väitetään, että vuoden 1998 asetus, jonka tarkoituksena on vahvistaa laatutavoitteet fosforin osalta, ei ole direktiivin vaatimusten mukainen. Komissio esittää useita seikkojen tämän väitteen tueksi, toisin sanoen, että maan kaikille vesistöille ei ole annettu laatuluokitusta, että Irlannin viranomaiset ovat vain tehneet havaintoja, mikä ei ole sama kuin laatuluokitus, että nämä havainnot on tehty myöhässä eli 20 vuotta direktiivin antamisen jälkeen, että direktiivissä käytetyn ilmaisun "pilaantuminen" määritelmää ei ole noudatettu ja että Irlannin käyttämät järvien analyysimenetelmät eivät ole luotettavia.

47 Irlannin viranomaiset kiistävät komission väitteet, ja ne vetoavat ensinnäkin toteutettujen valvontatoimenpiteiden laajuuteen, toiseksi siihen, että vuoden 1998 asetus oli tarkoitettu väliaikaiseksi toimenpiteeksi, jonka avulla oli tarkoitus saavuttaa erityisesti tässä asetuksessa tarkoitettujen vesien parantumistavoite, ja kolmanneksi valinnanvapauteen järvivesien laatuanalyysiä koskevan menetelmän osalta, koska direktiivissä ei velvoiteta käyttämään jotain tiettyä analyysimenetelmää.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

48 Aluksi on todettava, että vaikka Irlanti väittääkin noudattaneensa direktiivin 7 artiklan mukaisia vaatimuksia, se myöntää vastauksessaan, että se ei ollut toteuttanut kaikkia kyseisen artiklan 3 kohdassa vaadittuja toimenpiteitä täydentävässä perustellussa lausunnossa asetetussa määräajassa.

49 Irlanti katsoo erityisesti tämän toisen kanneperusteen ensimmäisen osan osalta, että velvollisuus vahvistaa direktiivin liitteessä olevaan II luetteloon kuuluvia aineita koskevat laatutavoitteet riippuu kunkin jäsenvaltion erityisestä tilanteesta. Se myöntää kuitenkin vastauksessaan, että se oli vahvistanut laatutavoitteet vain fosforille ja 14 muulle aineelle ja näiden viimeksi mainittujen osalta vasta neljä kuukautta sen jälkeen, kun perustellussa lausunnossa asetettu määräaika oli päättynyt. Sitä vastoin tietyille teollisuussektorilta peräisin oleville aineille ei ole vahvistettu mitään tavoitetta, kuten komissio on todennut kanteessaan.

50 Näin ollen toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on perusteltu.

51 Toisen kanneperusteen toisen osan osalta on ensinnäkin maan vesistöjen laadun valvontatoimenpiteiden laajuutta koskevan Irlannin väitteen osalta tämän tuomion 41 kohdassa täsmennetty, että vuoden 1998 asetus ei koske kaikkia maan pintavesiä, koska kanavat eivät kuulu sen soveltamisalaan. Järviä koskevat havainnot kattavat myös vain 65 prosenttia maan kaikkien järvien pinta-alasta, kuten Irlanti myöntää vastauksessaan. Lisäksi Irlanti on tehnyt vain pelkkiä havaintoja vesien laadusta. Vaikka ne voisivatkin olla merkittävä tekijä laatutavoitteiden määrittelyssä, pelkät havainnot eivät ole sama kuin tällaisten laatutavoitteiden vahvistaminen. Tältä kannalta katsottuna Irlannin väitteitä ei voida hyväksyä.

52 Direktiivissä olevan ilmaisun "pilaaminen" määritelmän noudattamatta jättämisestä Irlanti toteaa, että vuoden 1998 asetus on väliaikainen toimenpide, jonka avulla on tarkoitus parantaa erityisesti tässä asetuksessa tarkoitettujen vesien laatua, ja sitä on näin ollen pidettävä käytännön ponnistuksena fosforin aiheuttaman Irlannin makeiden vesien pilaantumisongelman käsittelemiseksi, ja siinä asetetaan tiukemmat standardit kuin muiden jäsenvaltioiden säännöksissä.

53 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, se seikka, että jäsenvaltio väittää asettaneensa itselleen tavoitteita, jotka ovat kunnianhimoisempia kuin direktiivin tavoitteet, ei vapauta tätä valtiota velvollisuudesta noudattaa vähintäänkin niitä edellytyksiä, jotka kyseisellä direktiivillä on asetettu (ks. asia C-292/99, komissio v. Ranska, tuomio 2.5.2002, Kok. 2002, s. I-4097, 48 kohta).

54 Se, että vuoden 1998 asetus luokitellaan väliaikaiseksi toimenpiteeksi, jonka tulokset liittyvät vuoteen 2007, ei mahdollista sitä, että tätä asetusta voitaisiin pitää riittävänä direktiivin 7 artiklan 3 kohdan mukaisten velvoitteiden noudattamiseksi, vaikka Irlannin viranomaisten tarkoituksena olikin asettaa tätä tiukemmat laatutavoitteet. Näin ollen Irlannin väitteitä ei voida hyväksyä.

55 Järvivesien laatuanalyysijärjestelmän luotettavuuden osalta on lopuksi todettava, että Central Fisheries Boardin (kalastusasioiden keskusvirasto) ja Environmental Protection Agencyn (ympäristönsuojeluvirasto) valmistelemassa kahdessa tutkimuksessa, jotka komissio on esittänyt kannekirjelmänsä liitteenä, kyseenalaistetaan järvien keskiosasta otettujen näytteiden tutkimusjärjestelmän luotettavuus. Koska Irlanti ei ole esittänyt mitään todistetta näihin asiakirjoihin perustuvien väitteiden kiistämiseksi, sen tätä koskevaa argumentointia on myös pidettävä perusteettomana.

56 Kun otetaan huomioon edellä todetut seikat, on todettava, että Irlanti on jättänyt noudattamatta direktiivin 7 artiklan 3 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole vahvistanut tämän kohdan mukaisia laatutavoitteita.

Direktiivin 7 artiklan 2 kohdan rikkomista koskeva kolmas kanneperuste

Asianosaisten lausumat

57 Komissio moittii Irlantia siitä, ettei se ole ottanut käyttöön direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaista lupajärjestelmää, ja se mainitsee esimerkkinä eräitä pilaavia jätteitä, jotka eivät ole tällaisen lupamenettelyn kohteena.

58 Komissio toteaa, että Irlanti ei ole säätänyt ennakkolupajärjestelmästä tietyistä alueellisista yhteisöistä peräisin oleville jätteille.

59 Komission mukaan myöskään luetteloon II kuuluvien aineiden päästöt, jotka ovat peräisin Irlannin merialan laitoksista, eivät ole ennakkolupamenettelyn alaisia.

60 Komissio väittää myös, että Irlannin lainsäädännössä ei taata, että maatalouslaitoksista peräisin olevat fosforipäästöt olisivat luvanvaraisia taikka tällaisen luvan puuttuessa kiellettyjä, vaikka kyseessä on yksi merkittävimmistä pilaamislähteistä.

61 Lopuksi komissio kyseenalaistaa sen, että metsänistutukseen ilmasumutteina käytetyt fosforipäästöt eivät ole ennakkoluvanvaraisia.

62 Irlanti kiistää nämä väitteet. Paikallisviranomaisten vastuulla olevista viemäripäästöistä Irlanti toteaa ensinnäkin, että niitä säännellään 14.6.2001 annetulla Urban Waste Water Treatment Regulations 2001:llä (asetus yhdyskuntavesien käsittelystä), jolla pannaan asianmukaisesti täytäntöön yhdyskuntavesien käsittelystä 21 päivänä toukokuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/271/ETY (EYVL L 135, s. 40).

63 Irlanti myöntää, ettei se ole vahvistanut lupajärjestelmää alueellisten terveysviranomaisten vastuulla olevien sadevesialtaiden osalta. Se katsoo kuitenkin, ettei sillä ole velvollisuutta ottaa käyttöön tällaista järjestelmää näiden altaiden osalta, koska jäsenvaltioille on jätetty laaja harkintavalta direktiivillä 91/271, jonka mukaan on mahdollista ottaa käyttöön direktiivissä säädetty ennakkolupajärjestelmä taikka täytäntöönpanna yleisluonteisia sääntöjä. Edellä mainittu vuoden 2001 asetus on tällainen yleinen ennakoiva säädös Irlannissa. Lisäksi valmisteilla on laki ennakkoluvan vaatimisesta alueellisten yhdyskuntien päästöille silloin, kun niihin ei vielä sovelleta lakisääteisiä standardeja ja/tai ennakkolupajärjestelmää.

64 Merialan laitosten osalta Irlanti vetoaa vuoden 1997 Fisheries (Amendment) Actiin (vuoden 1997 muutettu kalastuslaki), vaikka se myöntääkin, että sen säännökset koskevat vain vesiviljelylaitoksista peräisin olevia päästöjä. Irlannin mukaan näitä säännöksiä olisi kuitenkin luettava yhdessä vuosien 1933–1998 Foreshore Actien (vuosien 1933–1998 lait pakovesialueista) säännösten kanssa, joissa vaaditaan ministeriön myöntämää lupaa pakovesialueiden kehittämiselle.

65 Maatalouslaitosten aiheuttamasta pilaamisesta Irlanti katsoo, että tietyt maatalouslaitoksista peräisin olevat saastuneiden nesteiden vuodot eivät ole tahallisia ja että ne ovat useissa tapauksissa vahinkoja. Vaikka se myöntääkin, että ennakkolupaa voitaisiin edellyttää direktiivin säännösten nojalla paikoilla, joissa päästöt ovat ennalta-arvattavissa, tahattomien tai vahingossa aiheutuneiden päästöjen tapauksessa on asianmukaista vaatia niistä vastuussa olevia henkilöiltä korjaamaan tilanne parhaalla mahdollisella tavalla ja tarpeen vaatiessa määrätä sakkoa.

66 Ilmasta käsin tapahtuvasta lannoitteiden levittämisestä metsäalueilla Irlanti toteaa, että tämän toiminnan edellytyksenä on aina ollut kansallisen sääntelyviranomaisen

myöntämä ennakkolupa ja että tammikuusta 2002 lähtien tällainen lannoittaminen on ollut erityislupamenettelyn kohteena.

67 Lopuksi Irlanti kiistää komission kanteessaan esittämän väitteen siitä, että vuoden 1977 Local Government (Water Pollution) Actin (vesihallintoviranomaisista (vesien pilaantuminen) annettu laki, jäljempänä vuoden 1977 laki) 3 §:n 1 momentissa säädetty kieltojärjestelmä ei ole lupajärjestelmää sitovampi järjestelmä. Tämän lain 3 §:n 1 momentissa säädetään, että "kukaan ei saa aiheuttaa eikä sallia pilaavien aineiden päästämistä vesiin", ja se on Irlannin mukaan siis tiukempi määräys kuin direktiivin 10 artikla.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

68 Aluksi on todettava, kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo useaan otteeseen huomauttanut, että direktiivin 7 artiklan 2 kohdan perusteella luvissa on oltava yksittäisiin päästöihin sovellettavat päästöstandardit, jotka on hyväksytty ja määritetty saman artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa, vesialueen ja virtaavan veden vettä suojelevassa ohjelmassa etukäteen vahvistettujen laatutavoitteiden perusteella (yhdistetyt asiat C-232/95 ja C-233/95, komissio v. Kreikka, tuomio 11.6.1998, Kok. 1998, s. I-3343, 28 kohta). Laatutavoitteita koskevan yhtenäisen ja yleisten järjestelmän puuttuessa ohjelman muita tekijöitä (tavoitteisiin perustuvat luvat ja päästöstandardit) ei voida määritellä direktiivin säännösten mukaisesti.

69 On muistettava, että kuten tämän tuomion 43 ja 56 kohdassa on todettu, Irlanti ei ole noudattanut laatutavoitteiden vahvistamista koskevia direktiivin säännöksiä perustellussa lausunnossa asetetussa määräajassa.

70 Siitä, etteivät alueellisten viranomaisten vastuulla olevat viemäripäästöjen ja sadevesialtaiden päästöjen kaltaiset tietyt päästöt ole luvanvaraisia, on todettava, että yhdyskuntavesien käsittelystä annettu vuoden 2001 asetus, johon Irlanti vetoaa kiistääkseen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen, on annettu 14.6.2001 eli melkein vuosi sen jälkeen, kun komissio oli lähettänyt täydentävän perustellun lausunnon. Kun arvioidaan sitä, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on kuitenkin otettava huomioon jäsenvaltion tilanne sellaisena kuin se oli perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi ottaa huomioon tämän jälkeen tapahtuneita muutoksia (ks. em. asia komissio v. Italia, 20 kohta). Tältä osin on todettava, että Irlanti on jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan.

71 Merialan laitoksista peräisin olevia päästöjä koskevan lupajärjestelmän puuttumisen osalta kanneperuste on perusteltu. Yhtäältä Irlanti on myöntänyt vastauksessaan, että alaa koskevassa kansallisessa lainsäädännössä ei edellytetä muita merialan laitoksia kuin vesiviljelylaitoksia koskevia lupia. Toisaalta se ei ole osoittanut, että vuosien 1933–1998 lait pakovesialueista sisältäisivät säännöksiä, joissa nimenomaisesti vaaditaan laatutavoitteisiin perustuvien päästöstandardien vahvistamista. Nämä molemmat laiminlyönnit merkitsevät direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaisten velvoitteiden noudattamatta jättämistä.

72 Maatalouslaitoksista peräisin olevia päästöjä koskevan lupajärjestelmän puuttumista koskeva komission väite on myös hyväksyttävä. Tältä osin Irlanti ja komissio ovat

yhtä mieltä siitä, että merkittävä osa pilaavista aineista, jotka valuvat Irlannin vesialuille, on peräisin maatiloilta (eli vähintään 30 prosenttia kaikista ravintoaineista ja varsinkin sisävesien fosforeista jopa 73 prosenttia).

73 Vastauksena komission väitteeseen siitä, että välttämätön syy-seuraus-suhde ja ennalta-arvattavuus voidaan todeta henkilön syyksi luettavien toimien ja vesien pilaantumisen välillä, kun tällaista fosforin aiheuttamaa pilaantumista on tapahtunut silloin, kun se on peräisin maatalouslaitoksista, Irlanti lisäksi myöntää, että ennakkolupaa voitaisiin vaatia direktiivin säännösten perusteella niillä paikoilla, joilla nämä päästöt ovat ennalta-arvattavia.

74 Kuten sekä komissio että Irlanti ovat todenneet, vaikka lupaa ei voitaisikaan vaatia maatalouslaitoksista tuleville päästöille, ei voida kiistää sitä, että se on välttämätön ainakin siinä tapauksessa, että pilaavat vuodot ovat ennalta-arvattavia. Jos mikään maatalouslaitoksesta peräisin oleva päästö ei ole luvanvarainen, siitä seuraa, että kiinteät laitokset, joiden päästöt ovat ennalta-arvattavia, eivät kuulu tällaisen lupajärjestelmän piiriin.

75 Näin ollen on pääteltävä, että Irlanti ei ole noudattanut jäsenyysvelvoitteitaan, koska ei ole tehnyt kiinteistä maatalouslaitoksista peräisin olevia pilaavia päästöjä luvanvaraisiksi siellä, missä tällaiset päästöt ovat ennalta-arvattavia.

76 Ilmaruiskutuksia koskevan lupamenettelyn puuttumisesta Irlanti myöntää lopuksi, että vasta tammikuusta 2002 lähtien ja näin ollen perustellussa lausunnossa asetetun

määräajan päätyttyä on vaadittu erityinen lupamenettely lannoitteiden levittämiselle ilmasta käsin metsäseuduilla. Irlanti toteaa, että ennen tätä päivää tämäntyyppiselle lannoitukselle vaadittiin kansallisen sääntelyviranomaisen myöntämä ennakkolupa. Tämä jäsenvaltio ei kuitenkaan ole osoittanut, että tällainen lupamenettely oli direktiivin vaatimusten mukainen laatutavoitteiden ja päästöstandardien noudattamisen osalta. Tästä seuraa, että myös tältä osin komission kanneperuste on perusteltu.

77 Lopuksi on kolmannen kanneperusteen yhteydessä tutkittava Irlannin väitettä siitä, että vuoden 1977 lailla säädetty kieltojärjestelmä on direktiivin 10 artiklassa tarkoitettu "tiukempi määräys".

78 Vaikka kieltojärjestelmä onkin lähtökohtaisesti direktiivin säännösten mukainen vaihtoehto lupajärjestelmälle, Irlanti ei ole osoittanut, että vuoden 1977 lailla perustettu järjestelmä voi tehokkaasti korvata direktiivissä säädetyn kaltaisen lupajärjestelmän.

79 Vuoden 1977 lain 3 §:n 1 momenttia täydentää saman pykälän 3 momentin lauseke, jossa vapautetaan vastuusta jokainen, joka osoittaa toteuttaneensa kaikki järkevät varotoimet pilaavien aineiden vesiin pääsyn estämiseksi. Lainkäyttöelimet (11 §) ja alueelliset viranomaiset (12 §) takaavat toimivaltansa nojalla tämän järjestelmän tehokkaan soveltamisen. Viimeksi mainitun pykälän nojalla alueelliset viranomaiset voivat antaa pilaamislähteistä vastuussa oleville henkilöille määräyksiä toteuttaa erityistoimenpiteitä pilaantumisen estämiseksi. Sitä vastoin kyseisessä laissa ei ole mitään mainintaa laatutavoitteista taikka vesien pilaamisen vähentämisohjelmista.

80 Vuoden 1977 laki ei sisällä pilaavia toimia koskevia täsmällisiä säännöksiä, joiden avulla yksityiset voisivat vedota selviin, täsmällisiin ja yksiselitteisiin oikeudellisiin puitteisiin, kuten yhteisöjen tuomioistuin edellyttää (ks. vastaavasti asia C-119/92, komissio v. Italia, tuomio 9.2.1994, Kok. 1994, s. I-393, 17 kohta). Riittää, kun todetaan, että vuoden 1977 laki ei esimerkiksi sisällä direktiivin luettelon II mukaista pilaavien aineiden luetteloa, mikä estää niitä, joita asia koskee, saamasta selville kyseisen kiellon tosiasiallista ulottuvuutta.

81 Tämän jälkeen on todettava, että järjestelmän tehokkuus perustuu suuressa määrin alueellisten viranomaisten 12 §:n nojalla antamiin määräyksiin. Kukin alueellinen viranomainen kuitenkin antaa nämä määräykset harkintavaltansa perusteella kussakin erityisessä tilanteessa ilman mitään yhteyttä minkäänlaiseen vesien laadun parametriin, joka kyseisestä laista puuttuu. Koska laissa säädetyt yhdenmukaiset arviointiperusteet puuttuvat, direktiivin yhtenäistä, kattavaa ja johdonmukaista soveltamista ei voida taata. Tältä osin Irlanti itse toteaa vastauksensa 8.3 kohdassa, ettei se väitä, että 12 §:ssä säädetty määräysjärjestelmä vastaisi lupajärjestelmää.

82 Vuoden 1977 lain 3 §:n 3 momentin vapautuslausekkeen osalta on todettava, että tässä pykälässä ei täsmennetä tällaista vapautusta varten toteutettavien toimenpiteiden laajuutta ja luonnetta, ja siinä jätetään kunkin alueellisen viranomaisen tehtäväksi jokaisessa yksittäistapauksessa toteutettujen toimenpiteiden kohtuullisuuden arviointi. Tältä näkökannalta tällainen järjestelmä ei vastaa järjestelmää, jossa kaikki pilaamisen vähentämistä koskevat näkökannat on ennalta määritelty selvästi, täsmällisesti ja yksiselitteisesti.

83 Näistä seikoista johtuu, että Irlanti ei ole noudattanut direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaista velvollisuuttaan vahvistaa siinä säädetty lupajärjestelmä.

Direktiivin 9 artiklan rikkomista koskeva neljäs kanneperuste

Asianosaisten lausumat

84 Tällä kanneperusteellaan komissio väittää, että direktiivin 9 artiklan säännösten vastaisesti Irlannin lainkäyttövaltaan kuuluvien vesien pilaantuminen on lisääntynyt direktiivin antamisesta lähtien.

85 Tämän 9 artiklan rikkominen johtuu komission mukaan siitä, että kyseinen jäsenvaltio on pannut direktiivin täytäntöön myöhässä, mistä oli kaksi tämän säännöksen tavoitteen kanssa ristiriitaista seurausta. Yhtäältä myöhästynyt täytäntöönpano oli mahdollistanut vesien laadun huonontumisen sallivan lainsäädännön, mistä ei ollut säädetty direktiivissä. Toisaalta se, että viiteperustana käytettiin vuonna 1997 suoritettuihin tutkimuksiin perustuvia tietoja, voi saada aikaan vääristymän sen pilaantumisen tosiasiallisen tason osalta, joka oli olemassa vuonna 1976 direktiivin antamisen aikaan.

86 Irlanti sitä vastoin väittää, että direktiivin 9 artiklaa on noudatettava vain silloin, kun jäsenvaltio on toteuttanut siinä säädettyjä toimenpiteitä ja kun näiden toimenpiteiden soveltaminen aiheuttaa vesien laadun huonontumisen. Jos direktiivin mukaisia toimenpiteitä ei ole toteutettu, sen 9 artiklaa ei voida soveltaa. Irlanti katsoo näin ollen, että yhteisöjen tuomioistuinta on pyydetty arvioimaan, onko vuoden 1998 asetuksen soveltaminen aiheuttanut suoraan tai välillisesti veden pilaantumisen lisääntymistä, minkä tämä jäsenvaltio kiistää.

87 Irlanti väittää, että komission esiintuomaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan direktiiviä ei saada tulkita niin, että jäsenvaltiot, jotka eivät noudata sen säännöksiä, saavat siitä hyötyä, ei voida soveltaa tapauksissa, joissa

kyseessä olevissa säännöksissä ei säädetä päivämäärästä, johon mennessä ne on pantava täytäntöön.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

88 Aluksi on palautettava mieliin, että direktiivin 9 artiklan mukaan direktiivin mukaisesti toteutetut toimenpiteet eivät missään tapauksessa saa suoraan tai välillisesti johtaa 1 artiklassa tarkoitettujen vesien pilaantumisen lisääntymiseen. Tämän säännöksen sanamuodosta — jossa viitataan nimenomaisesti "direktiivin mukaisesti toteutettuihin toimenpiteisiin" — ilmenee selvästi, että siinä tarkoitettu velvoite kattaa tilanteet, joissa jäsenvaltiot ovat tosiasiallisesti toteuttaneet direktiivin täytäntöönpanemiseksi toimenpiteitä.

89 Toisin kuin Irlanti väittää, tästä toteamuksesta ei kuitenkaan seuraa, että jos kaikki täytäntöönpanotoimenpiteet puuttuvat tai direktiivi on pantu täytäntöön vain osittain, jäsenvaltio voisi vapaasti toteuttaa toimenpiteitä, jotka voivat suoraan tai välillisesti lisätä pilaantumista. Vaikkei tällainen menettely kuulukaan suoraan direktiivin 9 artiklan soveltamisalaan, se voi tosiasiallisesti olla ristiriidassa tämän direktiivin ja erityisesti sen 2 artiklan kanssa, jossa joka tapauksessa velvoitetaan jäsenvaltiot toteuttamaan aiheelliset toimenpiteet lopettaakseen vesien pilaamisen aineilla, jotka on lueteltu sen liitteen luettelossa I ja II, tai vähentääkseen tätä pilaamista.

90 Komissio ei ole nyt esillä olevassa asiassa osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, että direktiivin täytäntöönpanotoimenpiteistä olisi ollut seurauksena Irlannin vesien pilaantumisen lisääntyminen. On siis katsottava, että jäsenyysvelvoitteita ei ole jätetty noudattamatta 9 artiklan osalta.

91 Kun otetaan huomioon kaikki edellä todetut seikat, on todettava, että Irlanti on jättänyt noudattamatta direktiivin 7 artiklan mukaisia jäsenyysvelvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut kaikkia direktiivin asianmukaisen täytäntöönpanon ja soveltamisen edellyttämiä toimenpiteitä. Kanne hylätään muilta osin.

Oikeudenkäyntikulut

92 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Irlanti on pääosin hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, Irlanti on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Irlanti ei ole noudattanut tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisesta 4 päivänä toukokuuta 1976 annetun neuvoston direktiivin 76/464/ETY 7 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut kaikkia direktiivin asianmukaisen täytäntöönpanon ja soveltamisen edellyttämiä toimia.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Irlanti velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset